

vendigt for dem, at de skule passe deres forretning. Det er sværere, end man forestiller sig, at drive et enmandsfirma og samtidig gennemgå en uddannelse, og ydermere har denne gruppe allerede en uddannelse qua deres nuværende stilling samt en håndværksmæssig uddannelse som finmekaniker eller instrumentmager. Derfor må der efter vor opfattelse findes nogle lempelige ordninger for denne lille gruppe, eventuelt nogle grundlæggende kurser, hvor der eksempelvis er mødepligt, dog uden at de pågældende skal op til en eksamen.

Dansk Folkeparti har stor forståelse for, at det er tidskrævende at være indehaver af en optikerforretning, og såfremt man derudover skal følge et langt uddannelsesforløb, er faren for, at man mister sin kundekreds, som konstant skal vedligeholdes, til stede, eller også kommer indtjeningen i fare.

Vi anbefaler, at der findes en løsning på problemet, for det er jo beskedent. Det er desuden erfarne optikere, denne gruppe omfatter, og de udgør bestemt ikke noget sundhedsfagligt problem, så derfor anbefaler vi naturligvis forslaget.

Annie Lunde Hansen (CD):

Da CD's ordfører på området ikke kan være til stede i dag – hun er i øvrigt også medforslagsstiller til dette forslag – skal jeg på CD's vegne blot tilkendegive, at vi synes, det ville være meget, meget rimeligt, om man fandt en løsning for den lille gruppe optikere, det drejer sig om. Det mener vi man kan gøre med dette forslag, og derfor mener vi også, at der faktisk ikke er nogen anden mulighed end at stemme for det forslag, der foreligger her i dag.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

I 1994 blev der, som det allerede er sagt, lovgivet om, at retten til at udøve virksomhed som optiker kræver autorisation.

Autorisationsordninger fastsættes normalt kun for de faggrupper, hvor en forkert udøvelse af erhvervet kan betyde en fare for borgerne, og autorisationsordningen indebærer bl.a. krav om en bestemt uddannelse. Formålet er at sikre både kvalitet og patientsikkerhed.

I loven fra 1994 er der opstillet en række overgangsbestemmelser, som skulle sikre, at de, der drev optikervirksomhed i 1994 uden at kunne leve op til lovens krav om uddannelsesmæssig baggrund, kunne nå at erhverve denne inden for en 5-års-periode. Der var 32, der op-

nåede midlertidig autorisation i 1994, og 31 af disse har – overvejende på grund af tidspunktet for uddannelsens placering og dens omfang – ikke været i stand til at gennemføre en sådan uddannelse.

Beslutningsforslaget handler om at give de personer, der har haft en midlertidig autorisation, en varig autorisation. Det Radikale Venstre er imidlertid tilfreds med, at sundhedsministeren har givet tilsagn om at finde en løsning, som er baseret på en nærmere vurdering af restgruppens individuelle kvalifikationer.

Søren Søndergaard (EL):

Bl.a. fordi Enhedslistens ordfører på området, hr. Frank Aaen, ikke kan være til stede, skal jeg ikke forlænge debatten, men blot oplæse følgende:

Enhedslisten kan ikke støtte forslaget. Optikerne spiller efter vores opfattelse desværre en alt for stor rolle, når det gælder sundhed og afhjælpning af synsproblemer. Faktisk mener vi, at øjenlægerne skulle spille en større rolle på dette område, end tilfældet er i dag, og derfor vil vi heller ikke være med til at slække på kravet om autorisation.

Det forekommer os også, at den gruppe, det drejer sig om, har haft mulighed for at uddanne sig, men ikke har brugt de muligheder, der har været, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Tove Videbæk (KRF):

Det vigtigste hensyn overhovedet vedrørende autorisationer på sundhedsområdet må være hensynet til patienternes sikkerhed og service, og med det som udgangspunkt blev der i 1994 vedtaget en lov om autorisation af optikere m.v.

Der ligger en forbrugermæssig tryghed i, at man gennem en autorisationsordning let kan identificere optikere, samtidig med at det offentlige garanterer for de uddannelsesmæssige kvalifikationer. Loven er først og fremmest en beskyttelse af forbrugeren på et område, der er af stor betydning for brugerne af briller og kontaktlinser, idet udførelsen af funktionen kan indebære en betydelig skademulighed med deraf følgende risiko for alvorlige komplikationer.

Da der i 1994 eksisterede et stort antal optikere med forskellig teoretisk og praktisk erfaring, blev der i loven indsat særlige overgangsregler. Disse overgangsregler havde til formål at sikre, at personer, der uden at opfylde de formelle uddannelseskrav, som i en lang årrække havde udført god og forsvarlig optikervirksom-